

[Chr. Hansen.]

mende er glad for det, der er sket i denne Retning, til Trods for at jeg ved Finanslovens Behandling i Foraaret hørte, at der var megen Utilfredshed med det Resultat, vi var kommet til, idet man mente, at det foreslaaede Tilskud vilde være alt for lavt. Man kom efter gentagne Forhandlinger med Repræsentanter for de tre Kommuner i Storkøbenhavn til det Resultat, at disse Kommuner skulde gaa ind paa at yde ca. 100 000 Kr. om Aaret gennem billige Billetter, som Kommunerne kunde uddele til Skoleelever og forskellige Institutioner. Dette Tilskud var det yderste, de kunde gaa med til; vi ved jo, at Kommunerne i denne Tid sidder haardt i det, og det har derfor ikke været muligt at opnaa mere. Vi var glade ved det Resultat, thi det var en Erkendelse af, at Teatret er et Led i det store Samfundsmaskineri, en Institution, som ikke bør glide ud.

Vi drøftede endvidere, som Ministeren havde bedt os om, Spørgsmaalet om et bedre Samarbejde med Radiofonien. Ogsaa der tror jeg, vi kom et meget stort Skridt fremad. Vi havde en Følelse af, at Samarbejdet ikke var saa godt, som det burde og skulde være, men at de to Ledelser inden for Teatret og Radiofonien burde arbejde mere i Kontakt med hinanden. Naar Teatret opstiller sit Repertoire og Radiofonien udarbejder sit Program, bør de to Parter gaa sammen til Forhandling, for at de ikke skal komme til at gaa imod hinanden, naar de skal bruge Teatrets Kunstnere. Man fik en Følelse af, at det Spørgsmaal var der ofte Strid om. Det gælder jo altid, at baade Teatret og Radiofonien har Brug for de mest fremtrædende, de dygtigste Kunstnere. Men jeg tror, som sagt, at vi kom et langt Stykke ogsaa der, og at Resultatet vil blive til Gavn for begge Parter.

Vi behandlede ogsaa en anden Sag, som jeg har meget stor Interesse for. Det har jo lydt Gang efter Gang her i Salen, og det vil vel ogsaa lyde her i Dag, at man skal sælge Teatret. Vi nedsatte et Udvalg til at undersøge, om Teatret burde være et Teater for København eller et Teater for hele Landet. Der blev nedlagt et meget stort Arbejde i dette Udvalg, og da det kom tilbage til Kommissionen med sine Overvejelser, var der ikke mere Tale om, at man burde lave Teater alene for København. De Undersøgelser, der havde fundet Sted trindt om i Landet, talte et andet Sprog. Nu lød det: Lad os faa Kunstnerne her ud, og lad os se deres Kunst. Vi har intet Ønske om at faa nedlagt Teatret! Fra Sønderjylland

lød Raabet endnu stærkere. Sønderjydernes Repræsentant i Kommissionen, Overlærer Hansen, Graasten, hævdede, at det var nødvendigt at faa Teatret dernet, thi vort Naboland brugte netop at sende sine allerdygtigste Kunstnere til Grænseegnene for at optræde der. Han sagde til os: Det er umuligt, at vi kan blive ved at gaa imod den Agitation, hvis ikke vi selv kan optræde paa samme Maade. Han bad derfor os fra det gamle Land om at støtte ham i de Tanker og Ideer, han fremsatte om at faa Teatret til at give Opvisning dernede. Jeg synes, det er meget morsomt ved en Undersøgelse at faa slaaet fast, at man ikke ude i Landet ønsker at faa nedlagt Teatret, men at man ønsker Kunstnerne derud.

Der blev stillet et Forslag om, at man skulde organisere det saaledes, at man kunde sende Kunstnerne ud mindst 150 Gange om Aaret, men det koster mange Penge, og Kommissionen turde ikke gaa med til Udsendelser i den Udstrækning. Men vi kom til det Resultat, at vi vilde gøre et Forsøg med ca. 50 Udsendelser om Aaret og saa særlig lade Sønderjylland faa Fordel deraf. Jeg synes, det var meget interessant, og det var ogsaa saadan, det skulde være. Men vi var jo klar over, at skulde Teatret udføre denne Mission, kunde det ikke nøjes med det Personale, det har, men vilde være nødt til at forøge Personalet ret stærkt, thi det vil sige, at der stadig skulde ligge et Hold ude i Landet, dels Opera, dels Skuespillere og dels Ballet. Derfor har Ministeren ogsaa bygget sit Forslag paa den Indstilling, som Kommissionen har afgivet i sin Betænkning, og foreslaar, at man nøjes med at sende Kunstnerne ud i Landet ca. 50 Gange om Aaret.

Efter at alle disse Ting var undersøgt — til Bunds, vover jeg at paastaa —, kom man, som sagt, til det Resultat, at Teatret vedblivende burde drives. Men der var jo en anden Ting, der ogsaa stod paa Dagsordenen, Spørgsmaalet om at aflaste Staten for noget af det store Tilskud, den giver til Teatret. Det glæder os naturligvis meget, at Teaterchefen allerede har vist Vejen, idet han nemlig, efter at han rigtig havde faaet Kendskab til Teatret, oplyste for os, at han vilde være i Stand til i det kommende Aar at sætte Tilskuddet ned med en lille halv Million Kroner. Det kan ikke nægtes, at det lettede ikke saa ganske lidt i Forhandlingerne. Man vil maaske sige: Hvorfor har Teaterchefen ikke gjort det før end i dette Aar? — og ogsaa dette Spørgsmaal blev jo drøftet. Jeg var Medlem af det Udvalg, som det i 1930 blev vedtaget at